
77. Cecilie Tenfjord Toftby (Presentation)

Herr president, kollegor och statsråd! Vad händer när gränsen blir gränshindret? Pandemin är på väg att ebba ut. Vi öppnar upp våra samhällen, och vi öppnar upp våra gränser. Vi talar åter om Norden som världens mest integrerade region.

Nästa år fyller Nordiska rådet 70 år. I maj 1954 undertecknades den första överenskommelsen om en gemensam nordisk arbetsmarknad – en 67-åring som skulle kunna vara betydligt piggare. Den har fått sig en törn den senaste tiden. Den nordiska arbetsmarknaden har tjänat oss väl. Både vi som bor här, våra företag och våra samhällen har haft stor nytta av en arbetsmarknad som erbjuder jobb, arbetskraft och skatteinkomster till vår välfärd.

Under pandemin stängdes gränser. Vi hindrades från att åka fritt mellan våra nordiska grannländer. Människor hindrades från att åka till sina arbeten. Vi var inte förberedda. Längre ville ingen ta ansvar för de människor som plötsligt stoppades vid gränsen och blev utan sin inkomst.

Nu lägger vi pandemin bakom oss. Nu återgår vi till normalläge. Nej, tyvärr – det är inte så enkelt. De som stängdes ute har inte glömt. För knappt en vecka sedan framkom det i svensk tv att norska företag har svårt att locka tillbaka svensk arbetskraft, inte för att det är dåliga arbetsgivare utan för att människor inte längre litar på att vi politiker – vi som bestämmer – tar ansvar nästa gång gränserna stängs och ger dem en möjlighet att fortsätta att ha sin inkomst. Kommer det att finnas ett säkerhetsnät, frågar de sig. Vi måste leverera ett svar. Våra regeringar måste visa att de tar ansvar för den nordiska arbetsmarknaden även när gränserna stängs, även vid nästa pandemi. Vi måste göra detta för oss som bor här, för våra företag, för våra samhällen och för Norden.

